

Vári Fábián László

Csoóri Sándorhoz

(közel hajolva)

A fellegek – alkonyi varjak – elülnek,
végeképp elenyészik a *nappali hold*.
Az Úr szeme pásztázza lelkünket újra,
s Mutatóujjával rácsap a húrra,
vagy gyertyaszál-időnköz napokat told.

Hát toldja csak, toldja sok kisdéd piláccsal,
angyali nép seregeljen oda,
hol bomlik a beszéd, s az orca pirul.
Bátoríts, Uram, győzz meg magyarul:
anyanyelvvel altestet nyalni? Soha!

Hisz voltak, mert voltak, kik úgy hegedültek,
mint Márton pap – jelzi a drégelyi rom.
De mindétig követték őket az árnyak,
s fiaik lehajtott fejjel jártak
e tűzre Való Világban. Iszonyodom!

Mert repperek dongják körül a Szerelmet,
és *levágott kézfejet* rejt az avar.
Ha rászárad vérünk a platánlevélre,
s ha nem telnék szemünkre csipkefedélre,
egy ibolyalevél is jól betakar.